

עלון מס' 970
ויקרא
ו' בניסן תשפ"ה

ישא ברכה

יוצא ע"י אברכי הכולל שבמוסדות 'יגל יעקב', חולון
בראשות נז"ר עטר הרה"ג יוסף מזוגרבי שליט"א

שאור ודבש!

כבוד הזולת

מצווים אנו בפרשתינו שלא להקטיר שאור ודבש. כמו שכתוב: "כי כל שאור וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה לה". וכתב בספר החינוך בלשונו הטהורה: "שורשי מצוה זו נעלמים מאוד למצוא אפילו רמז קטן מהן!" ואף על פי כן נתן טעם לשבח שהשאור רומז לעצלות שהעיסה מחמיצה על ידי שהיה, ללמדנו לקנות את מידת הזריזות בעבודת ה', והדבש בא ללמדנו להתרחק מהמאכלים הטעימים לחיך ולבחור במאכלים הבריאים המועילים לגוף האדם!

כאשר נמצאים אנו סמוך ונראה אחרי הימים הגדולים והקדושים ימי הפורים, כדאי וראוי ללמוד מוסר גדול הנלמד מהמגילה. חז"ל מספרים (מגילה יב:) ששאלו תלמידיו את רבי שמעון בן יוחאי זיע"א מפני מה נתחייבו שונאיהן של ישראל (לשון סגי נהור) שבאותו הדור כליה, אמר להם: אמרו אתם. אמרו לו: מפני שנהנו מסעודתו של אותו רשע. אמר להם: אם כן שבשושן יהרגו (שהיהודים שבשושן שישתתפו בסעודה דוקא הם יהרגו), שבכל העולם כולו אל יהרגו. אמרו לו: אמור אתה. אמר להם: מפני שהשתחוו לצלם. אמרו לו: וכי משוא פנים יש בדברים. אמר להם: הם לא עשו אלא לפנים (כלומר שהשתחוו רק חיצונית אך ליבם היה עם ה'), אף הקב"ה לא עשה עמהן אלא לפנים, והיינו דכתיב "כי לא ענה מליבו". וכתב בספר הנפלא "אור יהל", שלמדים אנו מכאן נוראות עומק הדין, שבשביל שנהנו מסעודתו של אחשוורוש היו סוברים תלמידיו של רבי שמעון בר יוחאי שמשום כך נתחייבו שונאי ישראל כליה, ואף רבי שמעון מודה היה לדבריהם שיהודי שושן היו ראויים לגזירה זו משום שנהנו מסעודתו של אחשוורוש! ולא מפני שהסעודה לא היתה כשירה, שהרי מרדכי והמן היו שרי המשקים ובודאי שמרדכי דאג שלא יהיו מאכלות ומשקים אסורים בסעודה! ואם כן על מה חורי האף הגדול? אלא התביעה היתה על הקרירות שהכניס בן בנו של עמלק - המן הרשע שהיו מסוגלים לשבת בסעודה בה השתמשו בכלי המקדש ומגישים לפניהם יין בכלי קודש אלו ואינם מתעלפים וזועקים חמס! ולא זאת בלבד אלא "שנהנו" מסעודתו! עדות וראיה היא לקרירות שהיתה בליבם, ומפני זאת נתחייבו כליה! שהרי כל עוד האדם חי אף אם הוא חולה המוטל על ערש דוי, אם ממשימים בגופו והגוף חם, סימן הוא שניתן להצילו, יש תקוה לאחריתו! אך אם חלילה נוגעים בו וגופו קר, סימן מובהק הוא שעבר ובטל מן העולם! והוא הדין ברוחניות האדם! וזאת הסיבה שגילה מרדכי לאסתר על ידי השליח על מה יצא הקצף: "ויגד לו מרדכי את כל אשר קרהו" - בן בנו של קרהו בא עליהם! והדברים נושקים ומתאימים כפתור ופרח להסברו של רבינו בחיי בטעם הצווי שלא להקטיר שאור ודבש המרמזים לב' סוגי יצר הרע! השאור - רמז לגאווה המתפיחה את החמץ, והדבש - רמז לרדיפה אחרי התאוות שכאשר האדם טרוד בהם, ממילא נעשה ליבו "קפוא" לעבודת ה' יתברך, ובבוא האדם לקריב קורבן עליו להתנתק משתי מכשלות אלו ניתוק מוחלט! אחים יקרים, נלמד בספרי מוסר ובספרי צדיקים, נדליק את שלהבת אהבתו ויראתו בליבנו, וממילא ימוגרו כל כפור וקרירות מנפשינו, וה' הטוב יהיה בעזרנו!

גדול יום הגשמים יותר מיום תחיית המתים, כך אמרו חז"ל הקדושים. בואו ותקראו מעשה נפלא. מעשה ברבי אליעזר בן הורקנוס שגזר תענית על הציבור בזמן עצירת גשמים ולא ירדו גשמים. גזר רבי עקיבא בן יוסף תענית וירדו גשמים. כדי שלא יפגע כבודו של רבי אליעזר בעיני העם, נכנס רבי עקיבא לבית המדרש ודרש לפניהם: אמשול לכם משל למה הדבר דומה - למלך שהיו לו שתי בנות, אחת חצופה ואחת כשרה. בזמן שהבת החצופה היתה רוצה דבר מה מאביה, היה אומר המלך: תנו לה את כל חפצה במושלם, העיקר שתלך ולא אראנה נגד עיני. ברם, מתי שהבת הכשרה היתה נכנסת לבקש דבר מה, היה אביה המלך עוצר ברוחו ולא ממהר למלאות רצונה, לפי שהיה מתאוה לשמוע קול בתו האהובה, לראותה ופייה. כך הפטיר רבי עקיבא: זהו ההבדל ביני לבין רבי אליעזר! ושאלו חכמים: וכי מותר לרבי עקיבא לזלזל בכבוד תורתו עד כדי כך ולהמשיך עצמו לבת חצופה? והשיבו: רבי עקיבא התייר לעצמו לעשות כן כדי שלא יזלזל כבודו של רבי אליעזר בעיני העם, שיאמרו: ראו זה התפלל ולא נענה, ועל ידי זה יתחלל שם שמים. השלמים במידותם, מבטלים עצמם כדי להציל כבוד זולתם, ואילו הרבה מאנשי העולם רוצים להשאיר מכובדים, אף במחיר התבזות הזולת. כמה צריכים אנו להתחזק בעניינים של כבוד הזולת ולהימנע לחלוטין מפגיעתו ואף הקלה ביותר, שכן היהודי הפשוט ביותר - בן מלך הוא, בן מלך מלכי המלכים הקב"ה. גם בפרשתינו מוזכר ענין חשוב זה: "אדם כי יקריב מכם קורבן לה'..." אדם שרוצה להקריב קורבן לשם ולעשות לו נחת רוח, חייב להיזהר שקורבנו לא יבוא מהגזל, שקורבנו לא יבוא מצערנו ומפגיעתו של השני, וכמו שרש"י הקדוש כתב: "למה נאמר אדם בפסוק? מה אדם הראשון לא הקריב מן הגזל שהכל היה שלו, אף אתם לא תקריבו מן הגזל. בואו נתחזק יותר בכבוד הזולתו ונמנע מפגיעתו, ונזכה לגאולה השלמה.

זמני כניסת ויציאת השבת

הא	י-ם	חסה	ב"ש
18:43	18:26	18:32	18:42
19:40	19:38	19:40	19:39
20:15	20:18	20:15	20:15

הפטרת השבוע

הפטרה: עם זו יצרת (ישעיהו מג, כא-מד, כג)

"אשה ריח ניחוח לה" (ג,ה)

כתב בספר "נטפי המים": הקורבן אומנם עיקרו של השוגג, על הנעשה בין אדם למקום אבל השפעתו ניכרת גם במה שבין אדם לחבירו, אדם שהורגל להפר המשמעת האלוקית, מי שהסכין לרמוס כל קודש נגד פקודתו יתברך, ביודעים ובלא יודעים. חזקה עליו שגם בדברים שבינו לבין חבירו לא ידקדק. כי אם על כבוד קונו לא חס, איך יחוס על כבודו של בשר ודם כמוהו אשר לא עמל בו ולא גדלו? ומאיך, במידה שהוא זהיר וזריז במה שבינו לבין קונו, כן תגדל זהירותו גם במה שבינו לבין חבירו.

(עלי דשא)

"ואם עז קורבנו והקריבו לפני ה'" (ג,יב)

כתוב בספר "נשמת חיים": אפשר לפרש בדרך רמז, על פי הנאמר במסכת אבות (ה,כ): "הוי עז כנמר לעשות רצון אביך שבשמים". הוא היה אומר: "עז פנים לגיהנם", כי העזות של חוצפה גורמת לבעליה להיכנס לגיהנם, אבל העזות והאומץ למען עבודת ה' גורמת לאדם שלא להתבייש מאנשים וכיוצא, ויכול לעשות רצון אביו שבשמים בקלות. וזהו שרמזו הפסוק "ואם עז קורבנו" - אם העזות פנים של אדם הוא כדי לעשות בו רצון ה' ולהתקרב בעבודת ה', אזי "הקריבו לפני ה'" - טבע זה חשוב בערכו, וראוי להקריבו לפני ה', ואינו בכלל מה שאמר התנא "עז פנים לגיהנם".

(תורת הפרשה)

"נפש כי תחטא בשגגה מכל מצות ה'" (ד,ב)

כתוב בספר "אוסם בושם": ישנם חטאים אשר לא זו בלבד שהאדם סבור כי מותר לעשותם, אלא גם נחשבים הם בעיניו למצוה. "מצוה" היא, למשל, לרדוף את הזולת, לבזותו ולהכלימו, להלשין על יריב, לירד לחייו, לספר עליו לשון הרע וכיוצא באלו "מצוות" שהיצר הרע ממציא בכל עת. על חטאים כגון אלו אומר הכתוב: "נפש כי תחטא בשגגה" - ולא עוד אלא היא תשלה את עצמה כי "מכל מצוות ה'" - שזוהי מצוה ככל המצוות, להוי ידוע איפוא שאלו הם חטאים ויש להביא עליהם קורבן...

(מעינה של תורה)

"אם הכהן המשיח יחטא לאשמת העם" (ד,ג)

רבינו בחיי זצ"ל פירש, שהכתוב פתח בחטאו של הכהן הגדול, כדי להורות להמון העם שלא יתייאשו מן התשובה. שיאמרו לנפשם: הלא החטא אינו מצוי באדם נעלה ככהן הגדול, אלא הוא "אשמת העם", רגיל להמצא בקרב ההמון בלבד. והיה ראוי לשפוט את הכהן הגדול שסרח בכל חומרת הדין, שהרי הקדוש ברוך הוא מדקדק עם הצדיקים כחוט השערה. ראה כיצד נענש משה רבינו במיתה על חטא דק בשוגג. כי לפי מעלת האדם כן יכבד פשעו, וככתוב "כי ברוב חוכמה רוב כעס", כפי חוכמתו ודרגתו כך יגדל הכעס על חטאו. ואם הבורא יתברך מתרצה לו בתשובתו - על אחת כמה וכמה יתרצה לנו אם נשוב אליו בכל ליבנו!

(מעייין השבוע)

כשהיה נגף בעם ישראל, רמז הבורא יתברך שהקרבת קורבנות בהר המוריה תעצור את המגיפה, וכך היה. אבל חז"ל גילו לנו, שבכוח לימוד התורה לפעול מה שיכולים לפעול הקורבנות כולם. נספר כיצד פסקה מגיפה בכוח לימוד התורה. כאשר **הצדיק רבי מאיר אבוהצירא זצ"ל** ביקר בעיר פז, באו גדולי העיר להקביל את פניו וסיפרו לו את הסיפור הבא. בשנת תר"ן השתוללה בעיר מגיפת חולירע, לא עלינו, והפילה המוני חללים. אותה עת ביקר בעיר סבו, הצדיק "אביר יעקב" זצ"ל, והתארח בבית רבי יהודה שמש ז"ל. גילו לו מן השמים, שהמגיפה פרצה כתוצאה מקיטרוג גדול. דינים קשים מתוחים על העיר וקשה לבטלם. הואיל וכך, הורה הצדיק לבל יניחו לאיש לבוא לפניו. הוא הסתגר בביתו ועסק בעבודת הקודש, והמגיפה המשיכה לעשות שמות בעיר. רק על בית משפחת שמש פסחה, בזכות לימוד התורה של הצדיק. לבעלת הבית היתה חברה נאמנה, ולה בן יחיד. והנה חלה בנה במחלה הנוראה שכל מי שנוגע בה לא החלים. האם, ברוב יאווה, התחננה בפני בעלת הבית שתניח לה להיכנס אל הצדיק, לא עמד בה הכוח לסרב, והרשתה לה. באה לפניו והתחננה בדמעות שליש שיציל את בנה. נכמרו רחמיו, והורה להביא בפניו את הילד. הניח ידו הקדושה על ראשו, התפלל עליו ועיניו זולגות דמעות. לאחר מכן הבטיח לאם, שבנה יחלים. האם נטלה אותו בזרועותיה ושבה עימו לביתה, והנה ניכרו בו סימני התאוששות. פרצה בקריאת שמחה וגיל, ובני השכונה נאספו ובאו לראות על מה השמחה בעת עצב, אבל ובהלה. גילתה שהצדיק ריפא את בנה. נרעשו כולם, והשמועה עשתה לה כנפיים. נקהלו רבני העיר, ובראשם ראש בית הדין הגאון רבי אבנר צרפתי זצ"ל, נכנסו אל הצדיק, והעתיירו בפניו לבטל את רוע הגזירה. נענה להם, וכתב קמיעות לתלות בכל כניסה ובכל מבוי בו גרים יהודים, והמגיפה נעצרה. וסיפר הצדיק רבי מאיר, שבעת ביקורו בעיר עוד התנוססו שם הקמיעות לשמירה ולזכרון הנס.

בזמן הזה, שבטלו הקורבנות עד לבנין בית המקדש במהרה, נתר לנו קורבן אחד בפועל: מה שאמרו בזהר הקדוש שהאב המל את בנו כאילו מקריב קורבן לבוראו, והסנדק היה הוא כמזבח. וכשם שהמביא קורבנו חייב היה להיטהר לפני שעלה לבית הבחירה ולהתכונן כדבעי, כך מייחדים את סדר הלימוד בלילה שלפני הברית להתכונן כראוי למאורע הגדול והקדוש. **הגאון רבי צמח צרפתי זצ"ל**, מראשוני גאוני תוניס, חלה ברגליו, והיה רתוק למיטתו כשנתיים ימים, מדוכא בייסורים קשים. יום אחד - קם ועמד על רגליו, וייסוריו חלפו ואינם. למקורביו התמהים סיפר, שאליהו הנביא זכור לטוב, מלאך הברית, נגלה אליו בחלומו ואמר לו, שאם יקבל על עצמו לילך לכל בתי ישראל בעיר תוניס כדי ללמוד בליל ברית המילה - ירפאהו מחוליו. הרב הסכים, ושב ורפא לו! מיני אז, היה הולך בכבודו ובעצמו לכל בתי הילודים בעיר, ללמוד שם בליל המילה עד אור הבוקר. ומאותו יום היה הדבר לחוק ומנהג של קבע, לערוך בליל המילה "בילאדה" (יש אומרים כי הוא קיצור המילים: "בן ילדה"). אבי הבן מזמן חכמים לסעודת מצוה, שבמהלכה לומדים גמרא במשך כל הלילה. במשך הזמן נוסדה בעיר תוניס קופת "אליהו הנביא", שממנה היו הורים עניים משלמים שכרם של תלמידי חכמים עניים שיבואו ללימוד זה, כהכנה להכנסת התינוק בבריתו של אברהם אבינו. הגאון רבי צמח צרפתי זצ"ל הוא הראשון מבית חכמי תוניס הידועים לנו. בסוף ימיו עלה לירושלים, בה נפטר בחודש אדר שנת תע"ב, זיע"א.

(מעייין השבוע)

אל תתייחסו לכל...

רבי יחזקאל הלוי סגל לנדוי זצ"ל, גאב"ד פרג בעל ה"נודע ביהודה", היה נוהג מידי שנה בשנה לרדת לפני התיבה בתפילת נעילה ביום הכיפורים. לא שהיה מומחה במקצוע של "שליח ציבור", כי אף את הניגונים המסורתיים לא ידע היטב, אלא שחזקה עליו בקשתם של פרנסי הקהילה בפרג, שלא ישנה את מנהג המקום, כי מסורת בידם אשר רב העיר מתפלל כשליח ציבור בתפילת נעילה. הוא ניסה לנגן את הניגון "מכלכל חיים בחסד" ולא הלך לו. ניסה ויצא לו כמין ניגון משונה. בין המתפללים היה עני אחד המחזר על הפתחים, הוא קלט היטב את ה"ניגון המיוחד" של הרב. ולמחרת יום הכיפורים כשחזר על פתחי בתי העיר כמנהגו לקבץ נדבות, היה חוזר ומזמר את הניגון "מכלכל חיים" של הרב עם כל תנועותיו. הקהל נהנה מהצלחת חיקוייו וכיבדוהו בנדבות נוספות. ראשי הקהל ראו בזה קלות ראש וזילזול בכבוד מרא דאתרא בעל ה"נודע ביהודה", והזהירוהו שיפסיק להמשיך לנגן כן, כי אחרת יגורש מן העיר. בצר לו הלך ל"נודע ביהודה" ושח לו כי ראשי הקהילה איימו עליו באם יחקה את ה"מכלכל חיים", דבר שהוא לא עושה חלילה להשפיל כבוד הרב, כי אם לשמח את הציבור שעל ידי זה ישיג תרומה נוספת. שמע הרב את הדברים, לא כעס ולא הקפיד על ביזוי כבודו, ולא די שהרשה לו להמשיך ולנגן כמנהגו, אלא גם חיסן ושריין אותו מאיומי הפרנסים, בזה שהעניק לו כתב הרשאה בו כתב: רשות נתונה ממנו למוסר כתב זה לכלכל את עצמו מ"מכלכל חיים" שלי...

בחיי הנישואין כידוע היצר משתדל להפריע, לערער את שלום הבית ולגרום לסילוק השכינה מכרם ישראל. אם נתייחס לכל פליטת פה או לכל פגיעה אשר מקורה "באמת" ללא שום כוונה רעה, אזי נתנו ליצר את רצונו במושלם. מעשה זה של גדול בישראל מלמדניו איך צריך להסתכל על דברים באמת, ללא פרשנויות וללא פילפולים, הרי אין כוונתו ללעוג לי אלא לפרנס את עצמו. אם כן, מדוע בן/בת זוגי יתכוונו להרע לי? מה קרה לי? איפה השכל נעלם? די עם השטויות! בואו נתבגר ונחשוב בריא, ואם לא בשבילנו, לפחות בשביל ילדינו, וה' יעזרנו.

יסוד הבניין

בספר "סימן לבנים" הביא שבכנס שהתקיים בבית שמש, אמר כבוד קדושת האדמו"ר מטלנא שליט"א, כי אחרי אימי השואה, כאשר נכרת רוב מניין ובניין של היהדות הנאמנה, זכינו אנחנו עוד לראות את הניצולים שהתחזקו באמונה וביטחון כנגד כל הקשיים והסכנות. אך הדור הבא כבר לא יראה זאת, ועלינו להשריש בליבותיהם של הילדים את יסוד האמונה והביטחון בהש"ת. בדרשתו עמד האדמו"ר על החובה להשריש ולחזק בלבבות בני הנוער והילדים את יסוד האמונה והביטחון. האדמו"ר בעל ה"פני מנחם" מגור אמר על הפסוק בנביא (ירמיה מט) "הבת השובבה הבוטחה באוצרותיה", שהדבר בא ללמדנו כי מי שבטוח באוצרותיו, וסבור שאינו מוכרח להשקיע בשמירתם, וחושב כי זה דבר הבא מאליו, אזי הוא בגדר של "השובבה", ועליו לסור מדרך זו. "בדורות שלנו" - הדגיש האדמו"ר - "אין דבר מוסכם, ועל כל דבר צריך לעמול ולהשקיע, במיוחד ביסוד האמונה. הלימוד בספרים קדושים העוסקים בכך, מחזק זאת במאוד. במיוחד הדברים אמורים להורים ולמחנכים שעליהם להקדיש זמן טבא בהשרשת האמונה והביטחון בלבבות הילדים, כדי שנוכל להתברך שלא תהיה יוצאת וצווחה ברחובותינו". בדבריו הביא האדמו"ר שליט"א דוגמאות ועובדות שהיו, מהם רואים את החשיבות של העיסוק ביסודות קודש אלו, אך יותר מכך הדגיש את הצורך להיות "דוגמא אישית" לאמונה וביטחון, שזה הדבר המוכשר ביותר להשריש האמונה בלבבות הצעירים. אשרי ההורים אשר משקיעים בבניהם ובנותיהם את יסודות האמונה ומדברים עימם בשולחן שבת על הניסים ועל הנפלאות, על התשועות והמלחמות היום יומיות שהם מנת חלקם, ואף עושים "סבב" בשולחן שכל ילד יספר על "נס" שהשי"ת עשה עימו, ובזה משרישים בליבותיהם אמונה ועוד אמונה ועד כי זקינינו לא יסורו ממנה לטוב להם כל הימים.

עשה לך רב
שו"ת ממו"ר הרה"ג
הרב יוסף מונרבי שליט"א

למצוות "בשריפת חמץ?"
מנהג ג'רבה לשורפו בלילה לאחר הבדיקה ומנהג היראים לשורפו מיד בבקר לאחר סיום הסעודה.
עד מתי יש להמתין ליד החמץ משעה שנתנו לתוך האש?
עד שיחרך ויאבד.
מה הטעם שנהגו להשליך למדורת שריפת חמץ את הערבות והלולבים שנשארו מחג הסוכות?
כדי לשרפם בדבר של מצוה ושלא יזרקם בבזיון.
אדם שיש לו חמץ בארץ אחרת שבה השעות שונות מהארץ שנמצא בה כיצד יחשב את סוף זמן ביעור חמץ?
האריך בזה בנטעי גבריאל קחנו משם.

הבאות (שאינו מתקלקל) והסכין נגד הסט"א המקטרגת בשעת מצוה.
מי אמור להחזיק את הקערה עם המלח וכו' בעל הבית או אחד מבני הבית שבעל הבית יהיה פנוי לבדיקה?
אחד מבני הבית.
ארונות או חדרים שמצניעים בהם חמץ (חדר או ארון מיוחד שכתוב עליו 'חמץ') האם צריך לבדקם?
סוגרים אותם ודי בזה.
מה הטעם שנוהגים לפזר בבית עשרה חתיכות של פת ולמוצאם בעת הבדיקה?
ע"פ הסוד יש עניין כנגד י' ספירות וע"פ הפשט שלא תהא ברכתו לבטלה.
האם יש מצוות "זריזין מקדימין

האם צריך לבדוק בבדיקת חמץ ארונות שניקום והכשירום מבעוד מועד לפסח?
צריכים לבדוק בכל מקום רק ששם יכולים להקל לבדוק מהר יותר.
האם צריך לבדוק בבדיקת חמץ מקפיא שנהרו בו כל השנה מחמץ?
אם יש ילדים יבדקו היטב.
האם מותר לאכול ולשתות קודם בדיקת חמץ?
פת או מזונות עד שיעור כביצה אך פירות וירקות ומים מותר בלי שיעור.
מה הטעם שנוהגים לאחוז בעת הבדיקה קערה ובה מלח וסכין?
הרי"ח הטוב זיע"א כתב בבן איש חי ש"ר (פר' צו) שהמלח רומז לקיום לשנים

אל תקרי הליכות אלא הלכות

לאחר הקידוש מיד יטול ידיו לסעודה מכלי שאינו נקוב, וקודם שיטול ידיו יאמר: "מזמור לדוד ה' רועי לא אחסר", שיש בו ז"ן תיבות, ויכוין שלא יחסר מזונו וגם מזון הנפש וצריך ליטול ידיו מעומד, וכן בכל השלוש סעודת של שבת.

בוצע על שתי ככרות שאוחז שתיהן בידו ובוצע התחתונה ועל פי הקבלה צריך לבצוע את העליונה. ולא יתחיל לבצוע הלחם עד שיסיים ברכת המוציא, כדי שתהיה הברכה על שתי ככרות שלימות.

רשאי אדם לצרף לחם משנה לחם שאול, שמחזירו לבעליו בשלימות לאחר הברכה והבציעה של ככרו, ואין צורך שיהיו שתי הלחמים דוקא משלו. וכן רשאי לצרף לחם משנה חלה קפואה מהפריג'דר, אפילו שלא ראויה לאכילה.

גם הנשים אם אוכלות לבדן חייבות לבצוע על שתי ככרות.

מצוה לבצוע בשבת פרוסה גדולה שתספיק לו לכל הסעודה.

סעודת ליל שבת וסעודת שחרית צריך לעשות דוקא בפת. וצריך לאכול לכתחילה יותר מכביצה (כשישים גרם), אבל מי שהוא חולה וקשה לו אכילת הפת יאכל כזית (בערך שלושים גרם) בלבד.

אם היה אנוס ולא יכול לקיים סעודת ליל שבת, ידחה הסעודה למחר, שיאכל ג' סעודות ביום, ובלבד שיקדש בלילה ויאכל מיד לאחר הקידוש כזית מחמשת המינים, או שישתה רביעית י"ן, כדי שיחשב לקידוש במקום סעודה, אבל צריך להשתדל מאוד בכל מה שאפשר לקיים כל סעודה בזמנה.

טוב שילמד על השולחן בליל שבת ארבעה פרקים ראשונים של משניות מסכת שבת, ואת השאר יגמור ביום. ואם קשה לו, ילמד לפחות פרק אחד, וטוב לומר דברי תורה לבני ביתו בליל שבת על

ענין הפרשה.

בברכת המזון אומר "רצה והחליצנו", ואם שכח ולא אמר והתם בונה ירושלים יאמר: "ברוך אתה ה' וכו' אשר נתן שבתות למנוחה לעמו ישראל באהבה לאות ולברית, ברוך אתה ה' מקדש השבת", ואם לא נזכר והמשיך בברכה רביעית, ואמר ברוך אתה ה' אלוקינו מלך העולם ומיד נזכר, יסיים אשר נתן שבתות וכו', ואם לא נזכר אלא עד שאמר "לעד", חוזר לראש, ודין זה נוהג גם באישה.

מותר להניח הפירות שהובאו על השולחן בסעודת שבת עד לאחר ברכת המזון, כדי לברך לפניהם ולאחריהם להשלים מנין מאה ברכות, ואין לחוש לאיסור גורם בברכה שאינה צריכה, וטוב שיצווה לבני ביתו להביאם לפניו רק לאחר ברכת המזון.

(הבית היהודי - חלק א')

"ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה"

איש אחד בלב אחד נרתמים להרמת קרן בית חיינו מוסדות קהילת "מקור חיים" יע"א הדואגים למענינו בהחזקת והרמת קרן התורה, סיוע למשפחות נזקקות בכל ימות השנה, קרן סיוע ליתומים ואלמנות, הפצת ולימוד תורת רשב"י ואור החיים הקדוש זיע"א.

בתרומתכם אתם שותפים בכל הפילויות הנ"ל - חלק בחלק יאכלו וכל המרחם על הבריות מרחמין עליו מן השמיים מידה כנגד מידה

לתרומות ניתן להתקשר 054-8446600

או לעשות העברה ע"ש יגל יעקב

בנק 12, סניף 539, מס' חשבון: 607377

להצלחת כל התורמים והמסייעים לעלון

לעילוי נשמת האיש היקר והחשוב **אבי אנזוך קזר בן שלמה ופרידה** ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת האיש היקר והחשוב מזכה הרבים **ה' חיים אברהם בן נזירה** ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת האיש היקר המזוכך ביסורים **עזרא בן גוהר** ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת האישה החשובה המזוככת ביסורים **פרידה בת מליה** ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת האישה החשובה המזוככת ביסורים **שושנה פרהה בת סלימה** ת.נ.צ.ב.ה

רוצה להיות ממזכי הרבים ולהפיץ את העלון? **052-7647449**

להקדשות לתרומות ולכל עניני העלון אפשר לפנות לטלפון: 052-7647449 ניתן לתרום להוצאות העלון ולפעילויות המוסדות גם דרך נדרים פלוס" מכל רחבי הארץ למעוניינים שהעלון ישלח בדוא"ל, נא להשאיר הודעה: yeasa.beracha@gmail.com כתובתנו: מפרץ שלמה 100 חולון

